

# VI. RELACJE W RODZINIE

## 1. Wersety kluczowe

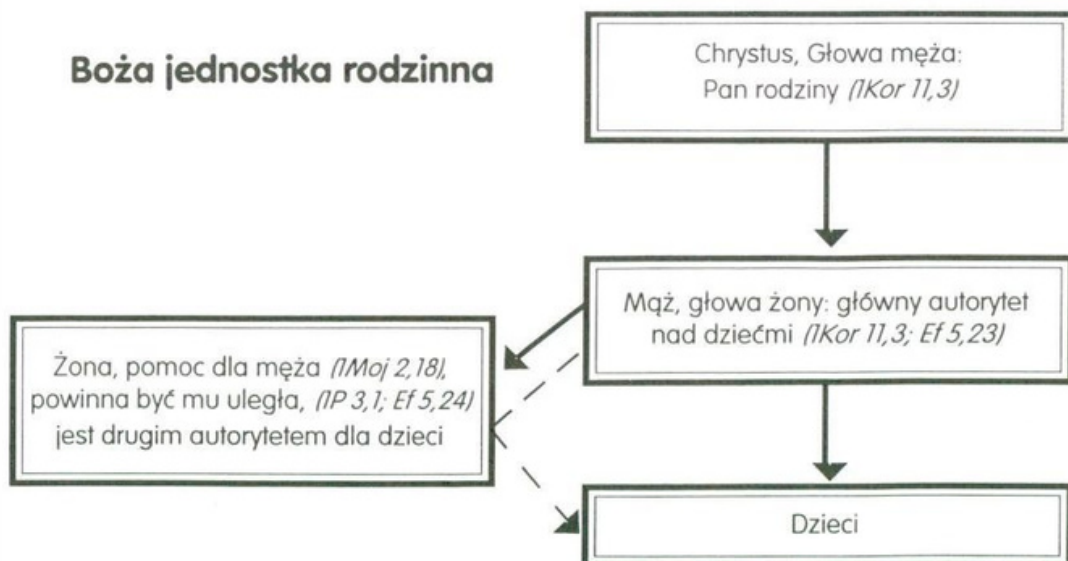
1P 3,1-7; Kol 3,18-21; 1Moj 2,18-25; Prz 31,10-31; Ef 5,21-33; 1Kor 7,1-40; Mt 19,1-12; Ef 6,1-4; 1Tm 5,4.8; 1Kor 11,3.11-12.

## 2. Wstęp

Rodzina została ustanowiona przez Boga (1Moj 1,27-28; 1Moj 2,24). Jego zamiarem było stworzenie stabilnego miejsca, w którym mężczyźni, kobiety i ich dzieci mogliby stosować zasady Królestwa Bożego. Dzięki rodzinie miało się dokonywać rozmnażanie rodzaju ludzkiego, a także duchowy wzrost wszystkich jego członków. Jednakże dzisiaj wizja rodziny się załamała. Zamiast być stabilną bazą, wokół której rozwija się społeczeństwo, rodzina stała się rozpadającą instytucją mającą bardzo ograniczony wpływ na ludzi. Jeśli Boże zasady dotyczące rodzinnego życia zostaną przywrócone, to rodzina ponownie stanie się stabilnym fundamentem życia, jak to było zaplanowane. Dzięki temu każdy członek tej rodziny będzie mieć silną osłonę przed niespokojnym światem, w którym żyje.

Bóg wyznaczył specjalne role w relacjach rodzinnych, które każdy powinien spełniać, aby rodzina mogła prawidłowo funkcjonować.

### Boża jednostka rodzinna



## A. RELACJE POMIĘDZY MĘŻEM A ŻONĄ

### Więź pomiędzy mężem a żoną



(Im małżonkowie są bliżej Boga,  
tym bliżej są siebie nawzajem)

### 1. Rola męża

#### a) Powinien być głową (1M 3,16; 1Kor 11,3; Ef 5,23)

Mąż powinien być głową żony tak jak Jezus jest głową mężczyzny i Głową kościoła. Taki jest porządek ustanowiony przez Boga. Mąż jest oddelegowanym przez Boga autorytetem nad żoną i dziećmi. Pełni on odpowiedzialną przywódczą rolę. Mąż podlega autorytetowi Chrystusa i jest przed Nim odpowiedzialny za przywództwo i troskę o swoją żonę i rodzinę. Jako jej głowa powinien stawać przed Bogiem i szukać jego woli w sprawach duchowych oraz emocjonalnych i fizycznych swojej żony i rodziny. Powinien również modlić się o Bożą opiekę i błogosławieństwo dla nich. Żona nie powinna przez to czuć się niegodna i gorsza, lecz uznać to za Boży porządek. Mąż powinien pełnić rolę kapłana dla swojej rodziny (1P 2,9). Musi ukierunkowywać duchowo swoją rodzinę, pilnować dyscypliny i troszczyć się o jej zbawienie. Jeśli mąż żyje tak jak powinien, wtedy Bóg będzie błogosławił zarówno jego jak i całą rodzinę.

#### b) Powinien kochać swoją żonę (Ef 5,25.28.33)

Jest to przykazanie a nie wniosek. Słowo «miłość» pochodzi z greckiego słowa «agape» i oznacza poświęcającą się miłość, taką jaką okazał Jezus, kiedy za nas umarł. Tego rodzaju miłość wymaga właściwego postępowania i nie jest oparta tylko na dobrych uczuciach. W 1 Liście do Koryntian 13,4-8, Paweł pokazuje nam, że tego rodzaju miłość jest cierpliwa, uprzejma, nigdy nie ustaje itd., te cechy powinien posiadać mąż. Jest to ofiarowanie samego siebie. Tak wiele małżeństw nie wzięło od Boga tego co najlepsze, ponieważ mąż lekceważy swoją żonę i nie okazuje jej miłości. Dlatego nie spełnia on wyznaczonej mu przez Boga roli. Mąż powinien

miłować swoją żonę jak siebie samego. Tak jak zrobiłby wszystko co możliwe, aby zatroszczyć się o siebie, tak samo powinien zrobić wszystko, aby troszczyć się swoją żoną.

**c) Powinien utrzymywać i troszczyć się o swoją żonę**

Bóg stworzył kobietę w taki sposób, że po wyjściu za mąż pragnie być uległa mężowi i jego przywództwu (1Moj 3,16). Kobiety są również bardziej wrażliwe emocjonalnie niż mężczyźni, dlatego rolą męża wyznaczoną przez Boga jest zaspakajać praktyczne i emocjonalne potrzeby swojej żony. Powinien otoczyć ją miłością, porozumiewać się z nią i być romantycznym, gdyż jego żona potrzebuje tego.

*„Podobnie i wy mężowie, postępujcie z nimi z wyrozumiałością, jako ze słabszym rodzajem niewieścim, skoro i one są dziedziczkami łaski żywota, aby modlitwy wasze nie doznały przeszkody” (1P 3,7).*

**d) Powinien chwalić swoją żonę (Prz 31,28)**

Mąż spełnia funkcję «pastora» dla swojej żony, aby pomagać jej w rozwijaniu jej naturalnych talentów. Powinien także dopilnować, aby kwitła w swojej duchowej służbie. Chociaż mąż posiada autorytet i odpowiedzialność za wszystko, co się dzieje w rodzinie, jednak powinien w pełni respektować zakres obowiązków i kompetencji swojej żony. W tej sprawie, do niego należy sprawowanie daleko idącej pieczy, pozostawiając przy tym bezpośrednią odpowiedzialność i decyzje w jej rękę.

## 2. Siedem praktycznych rad dla mężów

**a) Mąż powinien wiedzieć, że opinia kobieca jest na równi wartościowa z męską**

Do odpowiedzialności męża należy budowanie poczucia wartości w swojej żonie i okazywanie wdzięczności za dzieło Boże w jej życiu. Nie uznawanie jej opinii za równie ważną jak jego zrodzi nasiona rozgoryczenia. Kobieca intuicja jest czasem bardziej trafna od męskiej logiki. Jest to wyraźnie uwypuklone przez jej emocjonalną wrażliwość na potrzeby dzieci. Nie znajduwanie czasu na to, aby pomóc jej wyrażać to, co czuje, może prowadzić do frustracji i poczucia niewystarczalności.

**b) Postawa męża wobec codziennych decyzji swojej żony ma bezpośredni wpływ na jej postawę wobec jego ważnych decyzji.**

Jeśli mąż nie wszystko robi po swojemu, jest czuły dla swojej żony i gotów podejmować decyzje na jej korzyść, wtedy żona łatwiej będzie mu uległa, gdy podejmuje decyzje, odnośnie których ona ma inną opinię. Ukazuje to nam szacunek do drugiej osoby, pomimo różnic.

**c) Mąż powinien wiedzieć jak współczuć swojej żonie**

Mąż musi umieć postawić się w sytuacji swojej żony, szczególnie kiedy jest chora lub zniechęcona emocjonalnie. Powinien być wrażliwy na jej potrzeby, okazując jej miłość i szacunek. Cykle kobiece są bardziej wyraźne niż męskie. Mądry mąż będzie się starał być wrażliwy dla jej słabości i unikał takich powszechnych zwrotów jak: „Co się z tobą dzieje?”

**d) Mąż powinien nauczyć się nosić ciężar swojej żony**

Pomiędzy mężem a żoną powinna istnieć dostatecznie głęboka i gorąca więź, by obydwójce czuli się swobodnie, aby dzielić się swoimi ciężarami i problemami bez lęku przed skarceniem lub odrzuceniem. Kiedy żona chce, aby jej wysłuchać, nie należy wtedy dawać rozwiązań na jej frustrację. Mężowie i żony zwykle już wiedzą jakie są ich wzajemne słabości. Kiedy jedno z nich chwali mocne strony i osiągnięcia swojego partnera, wtedy motywuje go do poprawy i podobania się drugiej stronie jeszcze bardziej.

**e) Mąż powinien być współczujący**

Wielu mężczyzn posiada tendencję do myślenia, że prawdziwy mężczyzna jest dogmatyczny, dyktatorski i nieprzejednany. W najlepszym przypadku, te fałszywe założenia znajdują posłuch, lecz nie zyskują szacunku ze strony żony. To na mężu spoczywa odpowiedzialność zarówno miłowania jak i prowadzenia (Prz 18,12). Konieczne jest także, aby mąż nauczył się mówić to, co ma na myśli (Prz 10,13). Mąż powinien raczej nauczyć się radzić sobie z rzeczywistym problemem a nie słownie atakować charakter swojej żony. Kiedy żona go zniechęca, powinien starać się rozróżnić jakimi pobudkami się kieruje, a nie potępiać za jej uchybienia.

**f) Mąż powinien uczyć się stosować dobre maniery cały czas**

Maniery męża wobec swojej żony powinny być lepsze od tych z czasu ich narzeczeństwa. Zaniedbania w tej dziedzinie, podsuwają myśl, że on ją lekceważy i nie docenia. Kobieta ma tendencję wierzenia w to, co czuje i czego doświadcza. Jeśli czuje, że nie poświęca się jej uwagi, to trudno jest jej uwierzyć w to, że mąż jej naprawdę się o nią troszczy.

**g) Mąż powinien być przykładem pobożnego życia (1P 5,3)**

Oznacza to, że powinien okazywać sprawiedliwość, uprzejmość, dobroć, miłość itp. oraz gotowość do przebaczenia.

**3. Rola żony**

Żony powinny być uległe mężom swoim jak Panu (Ef 5,22). Żony powinny być posłuszne nawet mężom, którzy nie są jeszcze zbawieni (1P 3,1) i poważać ich (Ef 5,33).

- Żony powinny skupiać się na Panu**, rozwijając z Nim bliską więź, aby mieć bliską więź ze swoim mężem. Ważną rzeczą jest, aby obydwójce skupiali się na Bogu. Im bliżej są Pana, tym bliżej będą siebie nawzajem.
- Kobieca intuicja może być bardziej trafna niż męska logika**. Często nie umie ona wyrazić swoich uczuć słowami w danym momencie, lecz to nie powinno być podstawą do lekceważenia jej opinii, powinna raczej dzielić się swoimi odczuciami z mężem.
- Jak żona powinna sobie radzić z nieporozumieniem pomiędzy nią a mężem**, szczególnie gdy czuje, że on się myli? Powinna uznać, że Bóg jest głową jej męża, dlatego może przynieść te różnice w modlitwie do

Pana i prosić Go, aby przemówił do jej męża. Jeśli żona posiada postawę uległości, zarówno wobec męża jak i Boga (1P 3,1-7), wtedy Bóg zmieni zamysły męża szczególnie jeśli zamierza podjąć decyzje, które mogłyby zniszczyć Boże zamiary wobec ich małżeństwa i rodziny.

- d) **Żona nie powinna zbyt mocno starać się** odciągnąć męża od zrobienia czegoś «niewłaściwego», ponieważ jego duma i autorytet mogłyby doznać uszczerbku i on sam mógłby uczynić coś przeciwnego.
- e) **Żona powinna modlić się za swojego męża** codziennie i zachęcać go w jego roli jako głowy rodziny i w jego pracy itp. (Prz 12,25).

## B. RELACJE POMIĘDZY RODZICAMI A DZIEĆMI

### 1. Rola rodziców (Kol 3,18-20)

Rodzicom została powierzona odpowiedzialność rozwijania w swoich dzieciach danego im przez Boga potencjału. Dlatego powinni wychowywać swoje dzieci po Bożemu (Ef 6,4). Właściwie celem rodziców powinno być przygotowanie dzieci jako dojrzałych w Chrystusie do służby. Dzieci dobrze wyuczone w Bożych zasadach, nie zawrócą z tych dróg nawet, gdy będą starsi (Prz 22,6). Nie są one własnością rodziców, lecz zostały im powierzone przez Boga pod opiekę.

### 2. Odpowiedzialność rodziców za swoje dzieci

#### a) Dzieci powinny być chciane i kochane

Okazywanie wzajemnej miłości wśród członków rodziny jest istotne do jej przetrwania. Bez miłości rodzina staje się zaledwie domem, gdzie ludzie tylko jedzą, śpią i wychodzą tak szybko i często jak to tylko możliwe. Rodzice źle ukierunkowują swoją miłość, gdy:

- ◆ okazują więcej zainteresowania poprawie warunków życia niż członkom rodziny
- ◆ faworyzują jednego członka rodziny (nawet nieświadomie)
- ◆ przedkładają pracę nad rodzinę
- ◆ pozwalają swoim dzieciom na wszystko czego chcą, bez względu na to, czy potrzebują tego czy nie
- ◆ nie stosują żadnej lub stosują nieodpowiednią dyscyplinę

#### b) Bóg uważa dzieci za błogosławieństwo, dlatego są one:

- ◆ dziedzictwem Pańskim, tzn. są dane od Boga (Ps 127,3)
- ◆ błogosławieństwem a nie przekleństwem (5Moj 28,4)

- ◆ strzałami w rękę wojownika (kolczan zawierał sześć strzał!) (Ps 127,4-5)
- ◆ darem od Pana (Ps 127,3)
- ◆ jak sadzonki oliwne dookoła stołu twego (Ps 128,3)
- ◆ koroną (Prz 17,6)

**c) Dzieci muszą być karcone, kiedy jest to konieczne**

Rodzice powinni trzymać dzieci w dyscyplinie, aby uniknąć ich zepsucia (Prz 29,21). Jeśli rodzice unikają przejęcia bezpośredniego wpływu nad życiem swoich dzieci z pewnością nie odmówi tego diabeł. Dzieci muszą wiedzieć, że za złe zachowanie będą karcone, nie w gniewie lecz w miłości. Bóg nas karci, ponieważ kocha nas i rodzice powinni karcić swoje dzieci, ponieważ je kochają (Hbr 12,5-11).

Wychowywanie dzieci w karności jest ważne z następujących powodów:

- ◆ głupota trzyma się dziecka (Prz 22,15; Prz 23,13-14)
- ◆ pozostawienie głupoty w dziecku wytworzy pychę (Prz 14,3)
- ◆ głupota i pycha pozostające w dziecku ostatecznie zniszczą je, ponieważ wnoszą zuchwałość (Prz 13,10), spór (Prz 28,25), wstyd (Prz 29,15)

**d) Dzieci nie powinny być pobudzane do gniewu, lecz wychowywane w karności i nauczaniu Pańskim** (Ef 6,4; Kol 3,21; Prz 22,6).

Wychowanie może być zdefiniowane jako: „kształtowanie charakteru przez ćwiczenie, dyscyplinę, powtarzanie i przygotowywanie do zawodów”. Szkolenie to coś więcej niż nauczanie, ponieważ to drugie pomaga dziecku w poznaniu tego, co ma czynić, podczas gdy szkolenie wpływa na nie i pilnuje, aby to czyniło. Pouczanie ma do czynienia z umysłem, a szkolenie z wolą. Nie tylko obserwowanie i poprawianie błędów, lecz obserwowanie i zapobieganie błędom jest prawdziwym szkoleniem. Lata wczesnej młodości charakteryzują się żywotnością uczuć i podatnością na wrażenia, może to być wykorzystane przez rodziców na kształtowanie uczuć w kierunku tego, co jest dobre. Skuteczność szkolenia nie zawiera się w tym, co rodzice mogą powiedzieć i czego nauczyć, lecz w tym kim oni tak naprawdę są i co czynią. Nie możemy nauczyć dzieci ideałów, którymi sami nie żyjemy. Jeśli kierujemy się tym, czego nauczamy, wtedy innych będziemy mogli nauczyć tego samego (Prz 20,7). Miłość rodzicielska, inspirowana przez miłość Bożą, posiada wielki wpływ na rodzinę i wzmacnia skuteczność wychowywania dzieci. Miłość, która pociąga, jest czymś większym niż prawo, które żąda.

**e) Należy pozwolić dzieciom na dorastanie i usamodzielnianie się**

Rodzice powinni powierzyć swoje dzieci Panu i pozwolić im wchodzić w dorosłe życie. To musi się dokonać łagodnie ze strony rodziców i we właściwym czasie. Jest rzeczą dobrą i właściwą, aby dzieci dorastały i stawały się niezależne od rodziców. Właściwe jest słuzenie dzieciom radą, lecz rodzice nie powinni się narzucać, szczególnie wtedy, gdy dzieci są starsze. Porozumiewanie się pomiędzy rodzicami a dziećmi powinno

się rozwijać. Dzięki komunikowaniu się możemy odkryć prawdziwą przyczynę różnych zachowań i zrozumieć postaw, aby je dostosować do wzorców wychowania, jeśli jest to konieczne. Czasami dzieci uważają, że rodzice są nadopiekuńczy, za dużo się martwią, nie słuchają, są obłudni (tzn. uważają się za kogoś kim nie są). Tych rzeczy nie można by było powiedzieć o rodzicach, którzy we właściwy sposób kochają swoje dzieci, ponieważ oni chcą, aby ich charakter i postępowanie były kształtowane przez Słowo Boże i moc Ducha Świętego. Bożą wolą jest, aby dzieci były wychowywane w taki sposób, by same stały się chrześcijanami i prowadziły swoje własne życie, darząc miłością i szacunkiem swoich rodziców. Pamiętajmy, że bunt w nastolatku nie jest tylko fazą, przez którą każde dziecko musi przejść. Bunt przeciwko rodzicom jest grzechem. Jest tym samym, jak buntowanie się przeciwko Bogu, który wyznaczył rodzicom odpowiedzialność za powodzenie swoich dzieci. Aby tego uniknąć rodzice powinni pozwolić swoim dzieciom na niezależność we właściwym czasie.

### 3. Rola dzieci (Kol 3,20)

Bóg oczekuje, że dzieci będą słuchać, czcić i szanować swoich rodziców. Taka jest ich rola w tej relacji. Piąte przykazanie mówi: „Czczij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi, którą Pan Bóg twój da tobie” (2Moj 20,12). To jest pierwsze przykazanie z obietnicą.

Dzieci powinny się uczyć być jak Jezus, szczególnie w swoich reakcjach i postawach. On był uległy swoim rodzicom, chociaż czasami nawet wydawało się to przeciwne sprawom Jego Ojca. Jezus z powodu swojego posłuszeństwa rozwijał się w mądrości (umysłowo), we wzroście (fizycznie), łasce u Boga (duchowo) i u ludzi (społecznie) (Łk 2,46-52).

Dzieci powinny rozwijać i podtrzymywać pozytywną postawę wobec rodziców, bez gniewu i rozgoryczenia (Ef 6,1-3). Powinny prosić o przebaczenie Boga i swoich rodziców, jeśli ich zachowanie było złe. To uwolni je z poczucia winy, napięcia i rozdrażnienia. Nigdy nie jest rzeczą słuszną chować gorycz i urazy (Mk 11,25). Dzieci powinny ufać swoim rodzicom i być uległe we wszystkim, co ich rodzice uważają za słuszne dla nich.

Zadaniem dzieci jest posłuszeństwo swoim rodzicom w Panu i troska o nich, gdy są starsi (Ef 6,1-5; 1Tm 5,4-8).

### 4. Pytania i punkty do dyskusji

- a) Dlaczego rodzina jest taka ważna? Dlaczego powinna być stabilna?
- b) W jaki sposób mąż może zachować równowagę pomiędzy miłością a autorytetem w swojej rodzinie? (Do dyskusji).
- c) Dlaczego Bóg nie chce, aby ktoś, kto nie troszczy się o swoją rodzinę sprawował funkcję duchowego przywódcy, zwłaszcza w zborze? (1Tm 3-5.11-12).

- d) Kto w rodzinie powinien podejmować decyzje, do którego kościoła uczęszczać i gdzie składać dziesięciny?
- e) Dlaczego małżonkowie powinni być ulegli względem siebie? (Ef 5,21).
- f) Chociaż twój partner nie zna jeszcze Pana, jest jednak uprzywilejowany. Dlaczego? (1Kor 7,14)
- g) Do czego jest podobna kłótniwa żona? (Prz 19,13).
- h) Jeśli żona zawsze postępuje z szacunkiem i uległością wobec swojego męża, czy nie stanie się dla niego po prostu służącą?
- i) Bóg karci nas, ponieważ nas miłuje (Hbr 12,6). Czy rodzice nie powinni utrzymać dyscypliny wobec swoich dzieci, ponieważ je kochają?
- j) Rodzice często powtarzają: „Tak długo dopóki mieszkasz w naszym domu, rób to, co ci karzemy, a gdy pójdiesz na swoje to możesz robić to, co się podoba”.
- ◆ Czy to jest właściwa postawa i reakcja wobec dziecka?
  - ◆ Jakie nasienie jest zasiewane przez rodziców?
  - ◆ Czy takie stwierdzenie nie daje dziecku poczucia tego, że rodzice nie dbają o to, co się stanie z dzieckiem po opuszczeniu domu i nie mogą się doczekać tego dnia?
- k) Czy dzieci powinny być zachęcane, aby stać się czcicielami Boga? (Mt 21,15-16).

## 5. Podsumowanie i zastosowanie

- a) Rodzina została ustanowiona przez Boga. Mężczyźni, kobiety i dzieci powinni znaleźć w niej ostoję i duchowy wzrost.
- b) Rodzina powinna postawić Jezusa Chrystusa na czele, tzn. że On powinien być jej Panem.
- c) Mąż jest głową swojej żony i głównym autorytetem nad dziećmi.
- d) Mąż powinien kochać i troszczyć się o swoją żonę i być kapłanem dla swojej rodziny.
- e) Żona powinna być pomocą i partnerką dla swojego męża. Powinna być uległa mężowi i darzyć go szacunkiem.
- f) Bożym pragnieniem jest zbawienie całej rodziny przez modlitwy i przykład wierzących w tej rodzinie (Dz 16,31; 1Tm 2,14).
- g) Rodzice nie są właścicielami dzieci. Są Bożymi zarządcami, na których spoczywa odpowiedzialność wychowania ich w pobożności i rozwijaniu w nich danego im od Boga potencjału.
- h) „Ćwicz swego syna, póki jeszcze jest nadzieja, lecz nie unos się przy tym, aby nie spowodować jego śmierci” (Prz 19,18).
- i) Dzieci powinny być nauczane Słowa Bożego (5Moj 6,1-7).



- j) Karcenie i dyscyplina ALBO pycha i bunt - wybór sposobu wychowania dzieci należy do rodziców.
- k) Dzieci powinny czcić i szanować swoich rodziców oraz być im posłuszne.
- l) *„Koroną starców są synowie synów, a chlubą dzieci są ich ojcowie”*  
(Prz 17,6).
- m) Dzieci, jeśli wasza postawa wobec rodziców była zła, to szukajcie Bożego i rodzicielskiego przebaczenia.
- n) Rodzice, jeśli wasza postawa wobec dzieci była niewłaściwa, szukajcie przebaczenia u Boga i swoich dzieci.

